

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.139 van 22 juni 1999
in de zaak A. 77.649/XII-1092.**

In zake : Alain VANDEN HOLE,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. VANHAESSENDONCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 129 A

tegen :

1. de stad RONSE,
2. de stad RONSE, vertegenwoordigd door de
burgemeester,
die woonplaats kiezen bij
advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te GENT,
Koning Albertlaan 128.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Alain VANDEN HOLE op 6 maart 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 9 februari 1998 van de gemeenteraad van Ronse waarbij met onmiddellijke ingang :

- hij bij tuchtmaatregel wordt afgedankt als vrijwilliger-officier-dienstchef van het stedelijk brandweerkorps
- een einde wordt gesteld aan zijn dienstnemingscontract als vrijwillig brandweerman
- zijn preventieve schorsing voor de duur van vier maanden vanaf 16 oktober 1997 opgeheven wordt;

Gelet op het arrest nr. 74.397 van 23 juni 1998 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen van de beslissing van 9 februari 1998 van de gemeenteraad van Ronse waarbij Alain VANDEN HOLE bij tuchtmaatregel wordt afgedankt als vrijwilliger-officier-dienstchef van het brandweerkorps;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verwerende partijen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur B. THYS;

Gelet op de beschikking van 19 januari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 4 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 mei 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN HAESendonck, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat P. LEFRANC, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak uiteengezet zijn in het voormelde arrest nr. 74.397 van 23 juni 1998;

2. Overwegende dat de verwerende partij er terecht op wijst dat in deze geen sprake is van een beslissing van de burgemeester van de Stad Ronse; dat er dan ook geen reden is om de burgemeester als afzonderlijke verwerende partij in het geding te houden;

3. Overwegende dat de gemeenteraad van Ronse met de bestreden beslissing verzoeker tuchtrechtelijk afgezet heeft met ingang van 9 februari 1998; dat in hetzelfde besluit, bij wege van gevolgtrekking, ook vastgesteld werd dat er een einde kwam aan zijn dienstverbintenis en dat de preventieve schorsing voor de duur van vier maanden die de burgemeester, nadien bekrachtigd door de gemeenteraad, hem op 16 oktober 1997 had opgelegd, opgeheven werd;

Overwegende dat het annulatieberoep formeel ook tegen de bijkomende beslissingen gericht is; dat verzoeker er weliswaar geen specifieke middelen tegen aanvoert, maar dat, aangezien die beslissingen hun enige oorzaak vinden in het afzettingsbesluit, zij hetzelfde lot moeten volgen als die afzettingsbeslissing zelf;

4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie vraagt dat het onderhavige geding samengevoegd zou worden met de gedingen die verzoeker bij de Raad van State heeft ingespannen tegen de preventieve schorsing die de burgemeester hem op 16 oktober 1997 heeft opgelegd (de zaak A. 76.736/XII - 797) en tegen het besluit van 23 november 1998 van de gemeenteraad van Ronse waarbij zijn dienstverbintenis als vrijwillig brandweerman na 30 november 1998 niet werd verlengd (de zaak A. 82.186/XII - 1837);

Overwegende dat de onderhavige zaak afgehandeld wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 17, § 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en titel III van het koninklijk besluit van 5 december

1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State terwijl de zaken waarmee de samenvoeging gevraagd wordt behandeld worden overeenkomstig de bepalingen van het algemeen procedurereglement; dat om die reden een samenvoeging niet aangewezen is; dat daarenboven de verschillende zaken niet zo nauw met mekaar verbonden zijn dat er een gevaar bestaat voor tegenstrijdige uitspraken;

5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie het actueel belang van verzoeker betwist omdat, hangende de procedure, de gemeenteraad van Ronse op 23 november 1998 besloten heeft verzoekers dienstverbintenis niet te verlengen en dat omdat, zelfs indien de Raad van State die gemeenteraadsbeslissing zou vernietigen, er nog altijd het feit is dat de laatste dienstverbintenis van verzoeker, aangevangen op 1 december 1993, afgelopen is op 30 november 1998, zodat de vernietiging van de thans bestreden afzetting aan verzoeker "geen direct of persoonlijk voordeel meer (kan) verschaffen"; dat zij zelfs van oordeel is dat het beroep geen voorwerp meer heeft omdat, door de niet-vernieuwing van zijn dienstverbintenis, "de tuchtsanctie geen uitvoering meer kan krijgen";

Overwegende dat met het bestreden besluit verzoeker tuchtrechtelijk afgedankt is met ingang van 9 februari 1998; dat de omstandigheid dat de dienstverbintenis van verzoeker op 30 november 1998 afgelopen zou zijn er niet aan in de weg staat dat het afzettingsbesluit uitwerking heeft gehad; dat daaruit volgt, niet alleen dat het voorwerp van het beroep niet teloorgegaan is, maar ook dat verzoeker er minstens een moreel belang bij heeft dat die tuchtstraf uit het rechtsverkeer wordt weggenomen;

6.1. Overwegende dat de Raad van State in het schorsingsarrest nr. 74.397 van 23 juni 1998 het vijfde,

het achtste en het twaalfde middel gedeeltelijk ernstig bevonden heeft; dat de verwerende partij daar in haar memorie van antwoord op drie vlakken kritiek op uitbrengt;

Overwegende dat een eerste kritiek erin bestaat dat het schorsingsarrest tegenstrijdigheden bevat door enerzijds vast te stellen dat verzoeker bij het leiding geven aan het korps "een aantal misslagen" begaan heeft, dat het doorlichtingsrapport "verwijten" jegens verzoeker bevat en hem een "aandeel in de malaise" toeschrijft maar anderzijds toch aan te nemen dat het doorlichtingsverslag, dat een basiselement van het dossier is, geen uitspraak doet over de schuld van verzoeker bij de concrete feiten die hem op grond van het doorlichtingsverslag ten laste zouden kunnen worden gelegd;

Overwegende dat de verwerende partij vervolgens betoogt dat het tuchtdossier het concrete bewijs bevat van de tuchtinbreuken die aan verzoeker ten laste gelegd zijn en die de burgemeester in zijn tuchtverslag, opgesteld met inachtneming van de gegevens van het doorlichtingsverslag, heeft vermeld zodat het schorsingsarrest ten onrechte vastgesteld heeft dat de bewijzen voor "een belangrijk deel" neerkwamen op klachten van een lid van het brandweerkorps over wiens houding het doorlichtingsrapport zelf enige reserve had verwoord; dat zij ook aanvoert dat verzoeker te laat zijn aanvraag om een getuigenverhoor geformuleerd heeft en dat in het schorsingsarrest voorbijgegaan werd aan de in het tuchtstrafbesluit gemaakte vaststelling dat verzoeker geen verweer geboden heeft tegen de tuchtfacten die geput zijn uit de verklaringen van beroepsonderluitenant F. HANTSON en de dienstchef C. BRAL;

Overwegende tenslotte dat de verwerende partij, met betrekking tot de in het schorsingsarrest

gemaakte overweging ten aanzien van de ernst van de opgelegde maatregel, opmerkt dat het administratief dossier het bewijs bevat, meer bepaald een brief van 2 december 1997, dat verzoeker ook toen het doorlichtingsverslag reeds uitvoering kreeg een onveranderde houding is blijven vertonen;

6.2.1. Overwegende, wat het eerste aspect van kritiek van de verwerende partij betreft, dat in het schorsingsarrest (punten 4.3.1, laatste alinea, en 4.3.2) de plaats van het doorlichtingsverslag in het tuchtdossier als volgt omschreven is :

"Overwegende dat het doorlichtingsverslag aldus kan gelezen worden dat verzoeker bij het leiden van het brandweerkorps een aantal misslagen begaan heeft -die mogelijk vragen doen rijzen bij zijn beroepsbekwaamheid bij het leiden van het korps- maar dat hij niet alléén verantwoordelijk is voor de onmiskenbaar bestaande malaise in het korps; dat hij in elk geval op grond van dat verslag niet persoonlijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor elke disfunctie die bij de werking van de brandweerdienst vastgesteld is geworden en dat er zeker geen uitspraak wordt gedaan over de schuld van verzoeker bij de concrete feiten die hem op grond van datzelfde verslag ten laste zouden worden gelegd; dat een positief antwoord op die schuldvraag nochtans voor een bestuur de absolute voorwaarde is om tuchtrechtelijk te kunnen optreden;

Overwegende dat het genuanceerde doorlichtingsverslag de verwerende partij niet moest beletten in dat verslag een aantal feiten te ontdekken die zij als een tuchtfeit aan verzoeker ten laste kon leggen; dat het in dat geval evenwel aan de verwerende partij toekwam het precieze bewijs te leveren van concrete misdragingen en van de schuld van verzoeker voor die misdragingen";

Overwegende dat die conclusie, ook met inachtneming van de kritiek van de verwerende partij, overeind blijft; dat immers een tekortkoming, zij weze voldoende concreet aangewezen en ook bewezen, niet altijd een tuchtstraf wettigt; dat immers de schuldvraag een wezenlijk element uitmaakt van ieder tuchtdossier;

6.2.2. Overwegende, wat het tweede element van kritiek van de verwerende partij betreft, dat het dossier dat de burgemeester heeft samengesteld inderdaad indrukwekkend is; dat evenwel de hoeveelheid van de bijeengeraapte stukken met betrekking tot het optreden van verzoeker, ook al wordt daarin bij herhaling verwezen naar feiten die doen uitschijnen dat er in het korps een en ander misloopt, op zich het bewijs niet kan leveren van een concrete tekortkoming en zeker niet van schuldig gedrag van verzoeker; dat hoe dan ook de vaststelling blijft dat de tenlasteleggingen die de burgemeester in zijn tuchtverslag geformuleerd heeft steunen op brieven, mededelingen of bemerkingen geschreven door "een lid van het brandweerkorps" waarmee sergeant-majoor M. POT bedoeld is, wiens dubieuze geloofwaardigheid de verwerende partij niet betwist, of op aanklachten geformuleerd door beroepsonderluitenant F. HANTSON of door C. BRAL, die evenwel het bewijs van verzoekers schuld niet inhouden, terwijl de verwerende partij in haar memorie van antwoord noch in haar laatste memorie relevante aanwijzingen verschaft die van aard zijn om de ter zake in het schorsingsarrest ingenomen standpunt te wijzigen;

Overwegende, wat de beweerde laattijdigheid van verzoekers vraag aan de gemeenteraad om een getuigenverhoor te organiseren betreft, dat verzoeker op 5 februari 1998, d.i. vier dagen voor de vergadering, formeel gevraagd heeft om M. POT, F. HANTSON en de burgemeester als getuige te verhoren; dat de verwerende partij op dat ogenblik nog de mogelijkheid had om dat getuigenverhoor praktisch te organiseren; dat trouwens de zogenaamde laattijdigheid van de vraag moeilijk aan verzoeker tegengeworpen kan worden aangezien van een zorgvuldig werkend bestuur verwacht mag worden dat het, staande voor een ambtenaar die het bestaan van de feiten of het tuchtrechtelijk karakter ervan betwist, in geval

van mogelijke twijfel eigener gezag een getuigenverhoor organiseert;

Overwegende dat de verwerende partij van oordeel is dat het bewijs van de aangehouden tuchtfeiten en van de schuld van verzoeker ook gehaald wordt uit de in het tuchtstrafbesluit gemaakte vaststelling -inzonderheid ten aanzien van de feiten geput uit de aanklachten van dienstchef C. BRAL en van onderluitenant F. HANTSON- dat verzoeker zich onthouden heeft van "enig verweer (of) bewijs van het tegendeel"; dat, aangezien het in de eerste plaats aan de tuchtoverheid toekomt de tenlasteleggingen waarop de tuchtvervolgning steunt afdoende te onderbouwen, die eenvoudige vermelding niet opweegt tegen de in het schorsingsarrest gemaakte en voor het overige niet door de verwerende partij weerlegde vaststelling dat het tuchtdossier geen concreet bewijs bevat van de schuld van verzoeker;

6.2.3. Overwegende, wat het derde element van kritiek betreft, dat de Raad van State in het schorsingsarrest vastgesteld heeft dat het doorlichtingsverslag, waarin het verder functioneren van verzoeker niet onmogelijk werd geacht, de gemeenteraad onvoldoende ruimte bood om verzoeker onmiddellijk bij wege van tuchtmaatregel uit het korps te verwijderen; dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar een brief van 2 december 1997 van het stadsbestuur aan de provinciegouverneur waarin gesteld wordt dat er, gelet op "zijn onveranderde houding", tegen verzoeker een tuchtonderzoek was ingesteld; dat evenwel, gelet op het feit dat verzoeker reeds sinds 16 oktober 1997 preventief uit de dienst verwijderd was, de verwijzing naar die "onveranderde houding" die ook nu niet wordt geconcretiseerd, nogal raadselachtig is omdat verzoeker reeds kort na de kennisneming van het doorlichtingsrapport bij ordemaatregel uit de dienst verwijderd was; dat die terloopse vermelding het zeker niet mogelijk

maakt uit te maken op welke wijze verzoeker de tenuitvoerlegging van het doorlichtingsverslag onmogelijk maakte of afremde; dat in de laatste memorie de verwerende partij nog opmerkt dat uit de houding die verzoeker "na zijn schorsing" aangenomen heeft "afgeleid is dat hij nooit van plan geweest is om te veranderen"; dat echter ook bij die bemerking de vraag rijst waarop dat verwijt kan steunen, nu verzoeker na de kennisneming van het doorlichtingsrapport niet meer de gelegenheid heeft gekregen de dienst te hervatten, terwijl het precies in zijn wijze van leiding geven was dat de gouverneur verandering wenste te zien;

6.3. Overwegende dat de kritiek van de verwerende partij ten aanzien van de prima facie in het schorsingsarrest gemaakte conclusies ongegrond is; dat de standpunten ingenomen in het schorsingsarrest moeten worden bevestigd; dat de hoger vermelde middelen, in de mate dat ze in het schorsingsparrest ernstig bevonden zijn, ook gegrond zijn;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De burgemeester van de stad Ronse wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Vernietigd wordt de beslissing van 9 februari 1998 van de gemeenteraad van Ronse waarbij, met onmiddellijke ingang, Alain VANDEN HOLE bij tuchtmaatregel wordt afgedankt als vrijwilliger-officier-dienstchef van het stedelijk brandweerkorps, een einde wordt gesteld aan zijn dienstnemingscontract als vrijwillig brandweerman, en zijn preventieve schorsing, voor de duur van vier maanden vanaf 16 oktober 1997, opgeheven wordt.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig juni 1900 negenennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.